

twee boeken aangehaalde sectoren en voorbeelden zijn op zichzelf reeds serieus uiteenlopend. Een aantal fundamentele punten over eenheid van studieobject en over in te slaan beleidsopties vragen m.a.w. om meer onderzoek.

J. Vervaele

Rosenthal, V., 't Hart, P. en Chachet, A., 'Politie Management', Arnhem, Gouda Quint, 1987, 151 p.

De aanvulling bij de titel 'een politiek bestuurlijke visie' geeft onmiddellijk aan waarover het boek gaat. Een niet alerte lezer zou wellicht verwachten dat de auteurs vooral handelen over intern management, wat dus duidelijk *niet* het geval is. Wellicht was het referentiekader van de auteurs hiervoor determinerend.

Deze inleidende beschouwingen doen geen afbreuk aan de intrinsieke waarde van het boek.

In de inleiding is terecht gesteld dat veranderingsprocessen met betrekking tot de Nederlandse politie (wellicht ook in België), tot op grote hoogte gedetermineerd worden door een krachtmeting tussen verschillende overheidslichamen en daaraan gekoppelde organisatiebelangen en denkwijzen: Bestuur versus Justitie, lokaal versus bovenlokaal, ordehandhaving versus rechtshandhaving.

Voor de politie betekent het spanning tussen kracht en macht. Het kenmerkende van de politie is niet haar verzorgingsfunctie, maar haar instrumentarium ter handhaving van de 'openbare orde' en de 'rechtsorde'. Als geweldsapparaat van de overheid beschikt zij over kracht. Het democratisch bestel laat niet toe dat de politie deze gebruikt, daarvoor is zij op andere invloedsmiddelen aangewezen.

Dit betekent voor politiechefs een heroriëntatie: van intern naar extern management. Politiek-bestuurlijk management is in politiekringen een novum.

De bundel, want dat is dit boek, vormt het eindprodukt van inleidingen en activiteiten op een zestal meerdaagse conferenties 'Politie en politiek' op het Politiecentrum te Warnsveld, waaraan vele leidinggevende politiefunctionarissen deelnamen. Een ander discussieforum dus dan wat we in België gewoon zijn.

Het boek geeft eerst de mogelijkheden en beperkingen weer van het functioneren van de politie in de politieke en bestuurlijke sfeer. Daarbij komen een aantal actuele thema's aan de orde, zoals de relatie tussen politie en lokaal bestuur en het driehoeksoverleg tussen politie, justitie en bestuur. De rol van de politie is hierbij: het signaleren van problemen die om politieke beslissing vragen, het aandragen van informatie, het formuleren van adviezen.

Omgekeerd hebben beleidsveranderingen zoals verzuiling en ontzuiling invloed op een politie in verandering.

Het politieel management heeft een aantal specifieke kenmerken die door de auteurs teruggevoerd worden tot organisatorische, juridische, persoonlijke en politieke factoren.

De politieleiding is permanent met een aantal dilemma's geconfronteerd, zijnde:

1. politieke integratie versus politieke afstand;
2. monocultuur versus interorganisatie-cultuur;

3. democratie versus technocratie (bureaucratie).

De verzelfstandiging van de politie leidt nogal eens tot politiecratie, wat in een democratie een in de hand te houden evolutie is.

Eén van de auteurs, D. van Ooijen, beschrijft de ontwikkelingen van de politie in het verleden en nu, en hij waagt zich ook aan, naar zijn gevoel vrijblijvende en vraagtekens oproepende voorspellingen voor de toekomst.

In een uitgebreide casus wordt nagegaan hoe de politie opereert in het geschetste krachtenveld rond een grootschalige, mogelijk gewelddadige demonstratie.

In de conclusie wordt de lijn naar de toekomst doorgetrokken: wat staat de politie in de jaren negentig te wachten en hoe kan zij daarop anticiperen en reageren? Vooral de lezing van dit laatste deel kan de lezer ontgoochelen. Dit boek lijkt mij inderdaad meer geschreven naar de overheid toe dan naar de politie! Indien dit laatste toch de bedoeling was, dan blijven de auteurs teveel steken in algemene benaderingen.

Nochtans meen ik te mogen stellen dat de overheid behoefte heeft aan beleidsinbreng van de politie. Ik ben dan ook de mening toegedaan dat vooral deze rol dient uitgediept en geconcretiseerd.

Tot conclusie wil ik nog stellen dat het boek zeer goed geschreven en gestructureerd is en het zich bovendien op een aangename manier laat lezen.

W. Bruggeman